

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. január 13.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS KRISZTUS AZ EGYEDÜLI KIRÁLY

Lekció: Jeremiás 23,5-8

Alapige: Lukács 1,30-33

Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! Íme fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezs Jézusnak. Nagy lesz Ő, és a Magasságos Fiának hívják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, Ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk, örökkévaló Urunk, mert igaz vagy te és regnálsz — ahogy az előbb énekeltük —, uralkodsz minden és mindenki felett, ezért semmi sem történhet a te akaratod nélkül. Szeretnénk vallani, amit a mennyei seregek is vallanak, hogy szent vagy, és teljes mind a föld a te dicsőségeddel.

Köszönjük, hogy a hit ajándékát adod, amellyel felfoghat téged az emberszív és ismeret, hogy megfejthesse titkod. Szeretnénk leborulni előtted, hódolni nagy felség, Szentháromságban ki vagy egy Istenség, és téged Úrként tisztelni és neked szolgaként engedelmessé válni.

Köszönjük a nyugalom, a szent összegyülekezés napját, köszönjük, hogy hat napon át dolgozhattunk, végezhattük minden munkánkat. Tudjuk, hogy ahhoz te adtál erőt nekünk, egészséget, szorgalmat, kitartást, és a hetedik nap együtt dicsőíthetünk és vehetjük üzenetedet, Urunk, emlékezve arra, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból, és örökké él, és uralkodik.

Bocsásd meg kishitűségünket, annyiszor csak a láthatókra nézünk; bocsásd meg vétkeinket, annyiszor nem számolunk veled. Köszönjük, hogy mégis miénk a bocsánat, Jézusban és Jézusért.

Légy áldott a mögöttünk lévő hét lelki alkalmiért, áldásaiért, a közös imádságokért.

JÉZUS KRISZTUS AZ EGYEDÜLI KIRÁLY

Kérünk, ígéreted szerint most is légy közöttünk, áldj meg minket jelenléteddel, mely megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Ámen.

Igehirdetés

Nem tévesztettem el, tudom, hogy túl vagyunk az adventen és a karácsonyon, és mégis talán furcsa, hogy egy olyan ígét olvastam fel, amely karácsonyi vagy adventi ige itt a Szentírásban a Lukács evangéliuma 1. fejezetében. Ennek az oka, hogy a mögöttünk levő héten imahetet tartottunk és most már a harmadik éven át vesszük nyolc gyülekezettel közösen, a lelkipászorokkal összefogva, vezetésével, tagjaival együtt a reformáció alapigazságait. Ezt valamikor úgy fogalmazták meg eleink: egyedül a hit tesz bennünket Krisztusnak és váltságának részesévé, egyedül kegyelemből van üdvösségünk, egyedül a Szentírás mutatja nekünk az üdvösségre vivő utat, és egyedül Krisztus, Solus Kristus, az, aki közbenjárónk, aki váltságával üdvösséget szerzett nekünk.

Egyik évben megnéztük, mit jelent az „egyedül a hit”, tavaly arról volt szó: egyedül kegyelemből, ebben az évben pedig egy olyan sorozatot állított össze az egyik lelkipászor testvérünk: egyedül Krisztus – vagy így is mondhatnám: Crisztus az egyedüli.

Aki nem tudott eljönni, ajánlom, hogy az interneten hallgassa meg a mögöttünk levő esték szolgálatait, lelki alkalmait, hogyan volt szó Jézus Krisztusról, mint egyedüli szabadítóról, prófétáról. Őröla, aki az alfa és az ómega, a kezdet és a vég – egyszóval minden mindenkben.

Jó, hogy most befejezhetem ezt a sorozatot azzal, amit Lukács evangéliumában olvasunk, és amelynek az az üzenete: Jézus Krisztus egyedüli királyunk. Az angyal így jelenti meg Máriának, hogy Isten neki adja az Ő atyjának, Dávidnak trónját, és az Ő királyságának nem lesz vége.

A Biblia szerint tehát Jézus Krisztus, mint Isten lény maga és orcájának tündöklő mása, király. Kétféle módon beszél a Szentírás Jézus királyságáról. Egyrészt úgy: ez tény. Örökkévaló király, nincs kezdete sem vége, mint ahogy lényének sincs, mint ahogy Isten lényéhez tartozik az örökkévalóság, a hatalom, a szuverenitás, úgy a királyság, az uralkodás is Isten lényéhez tartozik.

A Biblia az Ószövetségben és az Újszövetségben úgy beszél Istenről és Jézus Krisztusról mint a Szentháromság második személyéről, hogy Ő király és uralkodik. Ez tény. Lehet megkérdőjelezni, elutasítani, lehet semmibe venni, de ez akkor is tény. Majd egyszer minden szem meglátja – a Jelenések könyvének ígérete szerint, még azok is, akik általszegeztek. Majd egyszer minden szem meglátja, amikor visszajön hatalommal, dicsőséggel, igazsággal és ítélettel, hogy Jézus valóban király. Az is volt mindig, és az is lesz örökké.

A Biblia beszél még Jézus Krisztus királyságáról egy másik szempont alapján is, ami pedig nem jelent mást, mint az ehhez a királyhoz fűződő kapcsolatunkat. Ezért Jézus Krisztusról, mint királyról úgy beszél Isten ígéje, hogy vajon ez a Király a mi királyunk-e? Egészen személyesen kérdezi meg a Szentírás és kérdezem én is most: ez a Király a te királyod-e?

Jézus Krisztusról a Szentírás, mint királyról beszél, ami tény. Úgy is lehet mondani: ez egy tan a Biblia alapján. Ez egy dogma. Amikor azt kérdezi a Biblia,

hogy ez a Király a te királyod-e, akkor az már hitvallás. Jézus Krisztusról lehet tudni, hogy ő király hit nélkül is. Lehet *tudni* róla, hogy Ő uralkodik, és lehet *valani*, hogy Ő az én királyom is, és rajtam is uralkodik. Jézus Krisztusról lehet tudni, hogy testet öltött, de ez még csak tan, dogma. Nekünk elég tudni a tant? Azt mondjuk: nem, mert azt is tudni kell, hogy értem öltött testet. Jézus Krisztusról lehet tudni azt, hogy meghalt a Golgota keresztyén, de azt is tudni kell, hogy értem halt meg. Lehet tudni, hogy Jézus Krisztus feltámadt, de azt is tudni kell, hogy értem támadt fel.

Ha mi bármit tudunk a Szentírásban, az csak tan. Amikor valljuk is, amikor személyessé lesz, az hitvallás. Aki vallást tesz Ő róla az emberek előtt, arról Ő is vallást tesz a mennyei Atya előtt. Aki pedig megtagadja Őt az emberek előtt, azt Ő is megtagadja a mennyei Atya előtt. Éppen ezért adja meg az Úr, hogy akik itt vannak, azok is vallják: Jézus Krisztus az én királyom. Vagy ahogy egy régi lelki ének mondja: dicső király az én Megváltóm. Azért királyom, mert megváltott engem. Mivel Megváltómmá lett, ezért királyom és meghódol lelkem előtte, mint nagy felség előtt, és az én mennyei királyom előtt.

Jézus Krisztus örökkévaló királyságáról úgy beszél a Szentírás, hogy ez a királyság és ez az uralkodás isteni lényéből, lényegéből fakad. Abszolút felette van minden hatalomnak, örök és változhatatlan. Ez Jézus Krisztusnak az úgynevezett eredeti királysága.

Az, amiről ezen a héten beszélünk, hogy egyedül Krisztus, Solus Christus, azt jelenti, hogy Isten Szentlelkével felkente Őt a mi örökkévaló Krisztusunkká, tehát papunkká, prófétánkka és királyunkká. Jézus Krisztusnak ez a hármasság, ami tulajdonképpen ezért adatott neki, mert eljött érettünk ebbe a világba. Eljött, hogy eleget tegyen Isten igazságának, hogy Istent megengesztelje, és ezt a megszerzett békességet, és engesztelést nekünk tudja adni.

Ez nem valamiféle más királyság. Ez ugyanaz a királyság, amely Jézusnak az eredeti királysága, csak más formában, más céllal és tartalommal. Addig, mint örökkévaló király, másként volt király, mint a Szentháromság második személye. Jézus Krisztus másként király. Amikor eljön a földre, ugyanaz a királyság, de más céllal, tartalommal.

Az elmúlt héten olvastuk egy igében, hogy Jézus Krisztushoz eljött az angyal a Gecsemáné kertbe, és bátorította Őt. Ebben az igében látjuk, hogy Jézus Krisztusnak a testi formájában és létében egy angyal bátorította Őt. Hogy jön ahhoz egy angyal? Itt látjuk, hogy mennyire megalázta magát. Mennyire megüresítette magát, hogy még egy angyal is erősítheti és bátoríthatja a Gecsemáné kertben. Ugye, hogy más forma, más cél, más tartalom. Így Jézus Krisztus királysága is más. Az Ő felkenetése és királysága, amelyet úgy nevezünk: közbenjárói királyság. Amit azért vett magára és ment végig ezen az úton, hogy bennünket Istenhez vezessen, és az Atyához találjunk, bocsánatot kapjunk, és ítélet helyett kegyelmet nyerjünk.

Jézus Krisztus hármasságtól most csak annyit, hogy azért próféta, hogy nekünk az üdvösség útját megjelentsen. Azért pap, hogy nekünk az üdvösséget megszerezze. Azért király, hogy nekünk a megszerzett üdvösséget személyesen átadja. Személyre szabja — a régiek úgy mondták: ránk szabja, ahogy a szabó az

JÉZUS KRISZTUS AZ EGYEDÜLI KIRÁLY

anyagot egyénre szabja. Jézus Krisztus így szabja ránk az üdvösséget. Tied az üdvösség, reád illik, neked szereztem meg, azért, hogy engem királyként magasztalj, áldj és hódolj előttem.

Jézus Krisztus királyságának az irányultsága — vagy uralkodási területe — a Biblia szerint kétféle. Jézus Krisztusról úgy beszél a Szentírás, mint aki uralkodik népe, egyháza felett. Mert Ő a fej, mi néki tagjai, Ő a fény, mi színei. Mi cselédek, Ő a gazda. Uralkodik a világ, az egész teremtettség felett is mint Isten, és mint akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Övé a jog és hatalom. Erről beszél az Ószövetség. Azt mondja Ézsaiás: nálad van az igazság pálcája. Tied a hatalom és dicsőség.

Ebből nekünk nagy örömünk és nagy bátorításunk származik. Jézus Krisztus uralkodik e felett a világ felett. Miért olyan fontos ez a hívőnek? Jézus Krisztus nemcsak az egyház felett uralkodik, nemcsak úgy van, hogy Ő csak a templomokban van, s amikor onnan kimegyünk, akkor már nincs. Nemcsak úgy van, ahogy a zsidók gondolták, amikor elmentek a fogságba, hogy igen, a Szentföldön meg a templomban ott van Isten, és amikor kimegyünk onnan, Babilonban, már nincs.

A 97. zsoltárt ezért énekeltük. Nézzük meg ennek a zsoltárnak a környezetét is, az előző és utána lévő zsoltárokat. Ott mindegyikben ez szólal meg, amit most énekeltünk: az Úr regnál, az Úr uralkodik. Mi ebből nekünk a vigasz, a bátorítás, az erőforrás, hogy az Úré a föld és Ő uralkodik rajta? Mert az Ő népe benne él a világban. Jézus Krisztus nem kivett minket a világból, hanem megőriz bennünket a gonosztól. Ahogy az ének szól: a világ útján járunk-kelekünk és elfáradunk a világ zaján. De mi a bátorítás nekünk. Hogy Jézus a világ felett úr, abban a világban, ahol az Isten gyermeke idegenként jár-kelek. E felett is Jézus az úr.

Nagyszerű volt, amikor Isten népe átélte valamikor azt, hogy Egyiptomban is az Úr az úr. Azt mondja Isten Mózesnek: majd én megkeményítem a fáraó szívét. Egyiptom felett is én vagyok az úr. És a fáraó kénytelen elengedni a népet. Amikor Cirus perzsa király szívét majd később a fogságban felindítja az Úr, hogy engedje haza a népet, sőt még azt mondja: menjetek, építsetek templomot, még adok nektek anyagot, pénzt is. Még majdnem magát is felajánlja, mint önkéntest, hogy megy téglát pakolni. Cirus felett is van egy hatalom, mert a világ felett az Úr az úr.

Milyen jó lenne, ha Isten népe úgy járna e világban, hogy minden az Úré. Sokszor voltam olyan helyzetben, amikor hivatalokba kellett mennem, amire általában azt mondjuk: akkor lássam, amikor a hátam közepét. Az embernek remeg a térde, jaj, ezek a hivatalnokok... Azt mondják: ezt meg ezt kérem, én meg azt mondtam: a törvény nem ezt mondja. Na, én így értelmezem. Mindig féltünk, hogy értelmezik, és bizony súlyos büntetések is vannak. Az ember fél bemenni a hivatalba. Milyen jó lenne, ha Isten gyermeke így menne be? Amikor ezt elfelejtettem, akkor elcsüggedtem. Jó lett volna, ha akkor úgy megyek a hivatalba, hogy az egész közigazgatási hivatal is az Úré. Az Úré a föld és annak teljessége.

Ha valakinek van egy kiállhatatlan főnöke... Valaki azt mondta nekem: már reggel remeg a gyomrom, hogy mivel vár, hány aktát fog adni, hogy fog velem kitolni, milyen ügyeletbe fog osztani. Milyen jó lenne tudni azt: az Úré a föld és

annak teljessége. A főnök felett is van valaki, nem azt tesz velem, amit akar, hanem azt, amit Isten neki megenged.

Sorolhatnék példákat. Amikor mi a világban félünk, bátortalanok vagyunk. Amikor a világ hatalmasságai uralkodnak és látszólag nem az Úr uralkodik, akkor az ember megkérdi: ki uralkodik itt? Jó tudni, hogy Jézus Krisztus megmondta nekünk: az Ő országa nem e világból való. Az Ő királysága nem földi királyság.

Amikor bevonul Jeruzsálembe, mint király, azt énekeljük róla: Jézus király és magát annak vallja, de hogy királlyá tegyék, nem javallja. Azért, mert az Ő országa nem e világból való. Nem látható királyság, hanem a hit számára érzékelhető és a láthatatlanok közé tartozó kegyelmi állapot. Az Ő királysága áldás, ott van a fel szabadulás. Fáradtak ott megnyugszanak, inségesek megáldatnak.

Azt kérdezi Isten igéje: mi bele tartozunk-e ebbe a királyságba? Te bele tartozol-e ebbe a királyságba? Jézus Krisztus neked királyod-e? Mert az ember ezt nem akarja, ettől fél. Jaj, mi lesz, ha nekem Jézus lesz a királyom? Nekem fiatalok szokták mondani: ezt sem szabad, azt sem szabad, ide se, oda se mehetek? Akkor milyen életet fogok élni? Mindjárt elmondom, mit mond a Szentírás, aki nek Jézus Krisztus a királya, és milyen életet fog az élni.

A Lukács 19-ben, amely döntő ige, azt mondja Jézus Krisztus: az ellenségeim nem akarják, hogy uralkodjam rajtuk. Ő felettük ne uralkodjék senki. Azok a Jézus ellenségei, akik nem akarják, hogy Jézus uralkodjék rajtuk. Úr legyen, valóban király legyen az életükben. Jézus Krisztust királlyá koronázni ennyit jelent. Nem kell az Ő fejére arany koronát tenni. Azt már Isten rátette. Nem kell Őt beiktatni, mert Isten már beiktatta. Nem kell felkenni, mert Isten már felkente. Akkor az ember mit tehet? Elismeri, hogy Ő a király, s ugyanakkor meglátja azt, hogy ő pedig engedelmisséggel tartozik ennek a királynak. A hívő élet titka ennyi: Jézus Krisztus királysága, uralkodása megvalósul az életemben. Nekem szívem-vágya az, hogy ennek a Királynak engedelmeskedjem, szolgáljak.

De hogy mit jelet ez az engedelmisség és szolgálat, ez is egy hatalmas üzenetté kell, hogy váljék a számunkra. Amikor az ember nem engedi, hogy Jézus uralkodjék felette, akkor az nem azt jelenti, hogy az ember felett nincs uralkodó. Hogy az ember uralkodó nélkül van, olyan állapot nincs. Mert, ha nem Jézus uralkodik az emberen, akkor az Isten igéje szerint a bűn uralkodik. Ne uralkodjék rajtatok a bűn — mondja Isten igéje. Mert a mi emberi születésünk azt jelenti, hogy rajtunk a bűn uralkodik, és neki engedünk. Ez az engedés kényszer. Pál azt mondja a Római levélben: nem tehetjük, hogy nem engedelmeskedünk. Az ember a bűn kényszerpályáján mozog, és a bűn uralkodik rajta, az parancsol.

Éppen ezért a hívő élet azt jelenti, hogy most már nem a bűn uralkodik, hanem Jézus Krisztus. A Római levél 6. fejezetében Pál apostol egy nagy titokra tanít meg bennünket. Ez pedig az, hogy Pál apostol nem arra volt kíváncsi, hogy ki hogyan, mikor tért meg. Azt mondja az apostol: nem is ezt kérdelem tőletek, azt kérdelem tőletek, hogy az uralomváltás megtörtént-e az életetekben? Ki a te királyod? Megtörtént-e az uralomváltás?

Amit a Jelenések könyvének első részében úgy mond Isten igéje: az Ő országa népévé tett bennünket. Nem én mentem az Ő országába, Ő tett országa népévé. Megváltott bennünket a bűneinkből. Ez azt jelenti, hogy az Ő országában vagyok,

ott van polgárjogom. Ő az én uralkodóm és királyom, mert hozzá tartozom, Ő vezet minket mindhalálig. Éppen ezért döntő dolog, hogy az uralomváltás megtörtént-e? Hogy ki mikor tért meg, az nincs a mellére írva egy táblán, de hogy az uralomváltás megtörtént-e, az az életéből nyilvánvaló. Már a mosolyából is látható.

Nyíregyházán, egy konferencián történt. Az utolsó pillanatban megváltozott a konferencia helyszíne. Hogy értesítsük azokat, akik vonattal jönnek? Abban az időben telefon stb. nem volt. Az egyik hívő testvér kitalálta, hogy álljatok ki arra az utcára, amelyik az állomástól jön a városba, és majd meglátjátok, hogy kit hova kell irányítani. Honnan fogjuk meglátni? Azt mondta ez a testvér: az arcukról. És igaza volt. Senkit nem tévesztettek el.

Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt... A hívő ember egy fény-sugár. Hadd legyen fényedből fény-sugár az életem. Ott van az arcán. Ha megszólal, akkor meg még jobban kiderül. Ott vannak a cselekedetei, amelyek a hálának a gyümölcsei. Nem érdemszerző cselekedetek, hanem a hálának a gyümölcsei. Hálából egész életemet neki szentelem.

Az uralomváltás megtörtént-e? Ki az úr a háznál? Ki dirigál, ki osztja be az időt, a pénzt, a szabadságot, a szabadidőt, a munkát, hogy mikor mit teszünk, hova megyünk? Milyenek a kapcsolataink? Az Úr az úr a háznál? Tanuljátok meg, hogy az Úr az úr a háznál — szoktuk mondani házasulandóknak. Nem a feleség hordja a kalapot, nem ő hordja a nadrágot— képletesen. De Jézus Krisztus a király. Jézust királlyá koronázzátok!

Amikor Pilátus megkérdezi Jézust: király vagy-e? — Te mondod. Felírja egy táblára: Názáreti Jézus, a zsidók királya. Mit mondott a nép erre? Ne azt írd, hogy a zsidók királya, hanem ahogy Ő mondta: a zsidók királya vagyok. Erre mondja Pilátus: amit megírtam, megírtam. Mi volt ebben a szörnyű dolog? Az, hogy Ő csak magáról állította, hogy király. Mit mondott ez a nép? Azt, hogy nekünk császáruk van. Ilyen sötét az emberszív? Inkább a császár? Az a császár, amelyik kizsigereli a népet, amelyik az embereket a máglyákra hajtja, amelyik hamisan ítél, amelyik önmaga körül forog, és magát isteníti? A nép azt mondja: nekünk császáruk van, nem királyunk.

A te életedben Jézus csak magáról állítja, hogy királyod akar lenni, vagy pedig valóban királyod is? Vagy azt mondod: Jöjj, királyom, Jézusom, szívem, íme megnyitom. A gonosztól óvj te meg, meg ne rontson engemet. Boldogan vallod-e, hogy királyi gyermek vagy azért, mert az Ő királyságába tartozol?

Meg kell néznünk, mit jelent Jézus királysága a hívők, az övéi felett? Röviden: mi volt a király feladata, és mi a Krisztus király feladata?

Azt mondja a Szentírás először is: összegyűjti az Ő népét. Erről már beszéltem: országa népévé tesz bennünket. Jézus Krisztus olyan király, akinek adatott az Ő királyságának minden alattvalója, ezért, mert az Efézusi levél szerint ezt Isten örök időknél előtte elrendezte, és az Ő országának az alattvalóit kiválasztotta. Ezeket Jézus Krisztus összegyűjtötte.

Ha valahol alakul egy missziói gyülekezet, azt jelenti, hogy oda kihelyeznek egy lelkipásztort és annak az egyháznak a püspöke, amelyik kirendeli, azt mondja: öt évig kapsz tőlük fizetést, lakást, alakíts gyülekezetet. Aztán menni kell házról-házra szervezni, összegyűjteni a nyáját. Jézus Krisztus miért jött? Hogy az Is-

ten országának a népét összegyűjtse. Ez miben áll? Abban, hogy megkeresi (Lk 19,10): Azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.

Jézus olyan király, aki keresi az Ő népét. Összegyűjti népét igéje és Szentlelke által az igaz hit egységében, a világ kezdetétől fogva annak végéig. Az egész emberi nemzetségből magának kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe. Aztán ezt a népet Jézus Krisztus oltalmazza, megőrzi. A János 10,18-ban azt mondja: „és én örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznek. Senki ki nem ragadja őket a kezemből.” Ez azt jelenti: Jézus Krisztus az Ő népét oltalmazza, megőrzi. Mi volt a király feladata? Oltalmazza, őrizze a népet.

Dávid mezítláb menekült Absolon elől. Mit mondott Dávid? Azért menekülök, azért nem szállok szembe Absolonnal, hogy emberéletben ne legyen kár. Ne haljanak meg emberek. Miért? Mert az igazi király oltalmazza és őrzi a népet, hogy senki ne vesszen el.

Jézus Krisztus hogyan jelent az Atyának? — Akiket neki adott, azok közül senki nem vett el. Mert Ő megőrzi és megtartja népét. Ezért a hívőnek adott üdvösség visszavonhatatlan és elveszíthetetlen, mert nem rajtam áll, nem tőlem függ, hanem az én Királyomtól.

Mit tett még a király? Vezette a harcokat. Jött a támadás, jöttek a környező népek, és a királynak az élre kellett állnia és vezetnie kellett a harcokat. A jó király mindig a harcban volt. Nem azt mondta: fogjuk meg és vigyétek, nem azt mondta: menjetek a harcba, hanem azt mondta: menjünk harcolni. A hívőnek boldog tudata, hogy az ő királya vele együtt harcol. Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt! Ő a fővezér. Mert amikor az emberi király a hivatásának a magaslatán állt, akkor ő volt a fővezér. Jézus Krisztus nekünk olyan királyunk, aki fővezér.

Eddig hol volt, hogy Jézus uralkodó? Eddig mindig az volt, hogy Jézus szolga. Jézus olyan király, aki azt mondja magáról: azért jöttem, hogy szolgáljak. Nem azért jött az Emberfia, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért. Neked olyan királyod lehet, aki nem dirigál, hanem aki úgy uralkodik rajtad, hogy szolgál neked. — Ez megfoghatatlan az embernek, mert az embereken uralkodnak az ő királyaik.

Az 1Sámuelben azt mondja Isten igéje: ha a nép királyt kér, az majd elveszi szülőiteket, fiaitokat, leányaitokat, jószágaitokat, ezt, azt. Jézus Krisztus meg milyen király Isten rendelése szerint? Aki adta életét váltságul sokakért. Erre az ember azt mondja: nekünk császárunk van. Nem baj, ha elvesz, ha kizsigerel, ha halálba küld, ha máglyán éget el, de nekünk császárunk van. Nem kell nekünk ez a király. Hát nem ez a balgaság?!

Az igazi király pásztor-király volt, aki pásztorolta az övéit, aki a népnek jólétről gondoskodott, hogy az országban békesség, nyugalom, jólét legyen. Arról, hogy legyen mit enni. Ezért akinek az Úr Jézus Krisztus a királya, higgye el, hogy mindenről Ő fog gondoskodni.

Ezért olyan nagy kérdés: királyunk-e nekünk az Úr Jézus Krisztus? Nemcsak, hogy királyunk, hanem egyedüli királyunk. A Solus azt jelenti: egyedül. Szeretném, ha ez a kép lenne a szemünk előtt: a mi Atyánkkal való kapcsolat és annak a kiépítése egy úton lehetséges. Csak Jézus Krisztuson keresztül. Van egy olyan sziget, ahova egy hídon keresztül lehet bemenni. Máshonnan a szigetet nem le-

JÉZUS KRISZTUS AZ EGYEDÜLI KIRÁLY

het megközelíteni. Mi ezt valljuk a Szentírás alapján, amikor Jézus Krisztus azt mondja: senki sem mehet az Atyához, csak én általam. Más út nincs. Ezt jelenti, hogy Krisztus egyedüli. Ő a legfőbb hídverő, akin keresztül mehetünk az Atyához. Ő a főpap, a pontifex maximus. Csak rajta keresztül mehetünk a mi Atyánkhoz.

Aki ezt vallja, annak el kell fogadnia, hogy Jézus Krisztusban van a megmenetetés, a váltság, a megtartatás. Főpapunk, prófétánk és királyunk.

Jézus olyan király, aki még olyan ígéretet is adott övéinek a Jelenések könyvében, hogy aki győz, az velem együtt fog ülni az én királyi székemben. Jézus olyan királyod lehet, aki az Ő királyi uralmát megosztja veled, mert Ő mindent megosztott veled, még a királyi uralmát is.

Legyen ilyen királyunk, és ha ezt valljuk, kérjük, magasztaljuk Őt úgy, mint királyt.

Imádkozzunk!

Ő bárcsak szívből énekeltük volna ezt, és nem megszokásból, Urunk: ó nagy királyom, minden kor királya... Ne csak úgy valljunk téged, mint minden kor királyát, hanem úgy, hogy személyesen: az én királyom is vagy, aki könyörültél rajtam, rajtunk, megváltottál drága véredek, országod népévé tettél bennünket. Úgy uralkodsz rajtunk, hogy nem is rajtunk akarsz uralkodni igazán, hanem bennünk. Az indulatainkon, a szavainkon.

Köszönjük, hogy azért jöttél, hogy visszaállítsd az elvesztett békességünket, az Édent, az élet fáját. Önmagadat visszaadd nekünk, hogy élő kapcsolatunk lehessen, és ebben a királyságban vallhassuk, hogy az bő áldás, ott van a felszabadulás. Itt a fáradtak megnyugszanak, ínségesek megáldatnak, hogy a te királyságot jó nekünk. Köszönjük, hogy még olyan ígéreted is van, hogy veled együtt fogunk majd uralkodni.

Köszönjük, hogy nem lenéztél bennünket, Urunk, hanem reánk tekintettél. Köszönjük, hogy nem leereszkedtél hozzánk, hanem lehajoltál. Köszönjük, hogy azért jöttél el értünk, hogy felemelhess bennünket.

Bocsásd meg az emberi szív hitetlenségét, keményszívűségét, hidegségét, aki elutasít téged, és azt mondja: nem kell ez a király.

Kérünk, Urunk, győzd meg az ilyeneket, és engedd, hogy tőled legyőzött, meggyőzött emberek lehessünk. Országod népe, királyságodnak drága polgárai.

Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük életünket, szeretteinket, betegeinket, megfáradtakat. Köszönjük, hogy imádkozhatunk gyermekeinkért, azokért, akik ezekben a hetekben vizsgáznak. Adj nekik jó előmenetelt, hordozd és vezesd egész nyájadat, Urunk.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint megteszed.

Ámen.